# בית אהרן — גמרא



שמעתי שהקדושה של הגמרא גדולה מאוד והוא מלשון גומר"א פי' גחלת. והוא שורף כל הקליפות המבדילים בינו לבין קונו ית"ש:

ברכות. אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך. ודקדק על תיבת כך שאין לו שחר. ופי' דהנה במחשבה האדם יכול לחשוב כל מה שהוא רוצה הן בגדולת הבורא יתברך והן באהבת הבורא יתברך בלא שום בלבול. רק אם הוא רוצה להתפלל אז באה לו מחשבה זרה רח"ל. ופי' תיבת בבית"ו. ר"ל באותיות התפלה. כי כמו שהבית מקיף את האדם כך האות הוא מקיף את המחשבה. וזהו פי' הגמרא. אשרי המלך שמקלסין אותו בבית"ו כ"ך. פי' כמו בהמחשבה בלי שום בלבול:

בגמרא. בשלשה מקומות דברו חכמים בלשון הבאי. למשל מלך שהוא נדיב מאד ונותן תמיד מתנות לעבדיו והוא רוצה ליתן תמיד ורוצה שיבינו שרוצה ליתן תמיד בלי שום הפסק. והנה הקרובים מאד אל המלך יודעים הטובות שעושה המלך ויודעים שהמלך רוצה ליתן תמיד בלי הפסק. ואותם שאינם קרובים אל המלך יודעים ג"כ שהמלך רוצה ליתן תמיד רק שאינם מכינים עצמם לקבל מהמלך. ואותם הרחוקים מהמלך אינם יודעים כלל שהמלך נותן תמיד. ועל הבחינה הראשונה שיודעים שהמלך נותן תמיד ורוצה שידעו ויכירו כח מלכותו שהוא רוצה ליתן תמיד באהבה רבה וחיבה יתירה ותענוג גדול. על אותה הבחינה אמר מורי ז"ל. שהוא פי' הבקשה אבינו אב הרחמן הראינו אות לטובה. וזהו פי' הגמרא בשלשה מקומות דברו חכמים בלשון הבאי. גפן. ותפוח. ופרוכת. וד"ל.

בגמרא אמר ר' אילעי אין העולם מתקיים אלא על מי שבולם עצמו בשעת מריבה. ונוכל לומר. כי שורש המריבה הוא ל' ר"ב היינו שבא גדלות לשני הצדדים ונעשה קטטה ביניהם: רק מי שהוא ירא וחרד. עליו כתיב עת לעשות לה' הפר"ו תורתך. הפר"ו הוא לשון פירות. פי' שצריך לקרב כל ניצוצות הקדושים שבעמקי הקליפות. וזהו עת לעשות לה' הפר"ו תורתך. הוא לשון פירות פי' שנתרבה ונתגדל מלכותו ואלהותו. רק כשרוצים להעלות הניצוצות הקדושים לשרשן אז המדות המגונות שנתרבו ונתגדלו אצלו כמאמר הכתוב כה אמר ה' על כל שכני הרעים הנוגעים בנחלה. הם ג"כ רוצים לעלות וזה א"א להעלותם. ומחמת קנאה מעכבין את הנצוצות קדושות מלעלות לשרשן ועי"ז מבולבל האדם. אך מי שהוא בולם עצמו בשעת המר"יבה של אותן שנתרבו אצלו ממש בכח שלו ולא בפועל ממש ושובר א"ע ומבקש מהשי"ת על זה. עולמו מתקיים. פי' שכל אדם נקרא עולם כידוע:

עוד שמעתי ששבעת ימי הבנין נקראים עמודים ויש בזה שני טעמים. ט"א שצריך לעמוד בכל מדה ומדה אם שאינו בה בשלימות. עוד טעם ב' אם יש במדה א' בשלימות אזי יכול לילך בה. וזה שאמרו חז"ל כל העושה מצוה אחת מטיבין לו פי' שיכול למצוא הטוב בכ"מ. וזה ווי העמודים פי'

העמודים שעשה שלמה בביהמ"ק וקרא אותם יכין ובעז פי' העמודים של האמונה והראשון הוא יכין שאין זה אלא הכנה לעבודת הבורא יתברך. הב' הוא בעז. דהיינו שאם אדם רוצה להתפלל אז השכנים שנתגדלו אצלו וכנ"ל מבלבלין אותו וצריך לחזק א"ע היינו בעז מלשון הוי עז כנמר:

עוד מאמר אחד מכ"י הק'

מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום וגו' אומר לציון וגו'. הנה כל דבר הגבוה קרוי הר ויש גבוה מעל גבוה עד שאין למעלה והכל בשם הר יקרא. ודבר הנמוך קרוי רגל. ויש בכלל העקביים שאין למטה מהם. והשוה השוה ומשוה הנמוך והשפל על הגבוה וגדול. רק זה ידוע בכל מקום שמכונה בשם רגל בוודאי אמת וקיים הדבר הזה לעולם כמ"ש אמת יש לו רגלים. ועמידתו וקיומו של האמת נקרא רגל והוא אחד משלשה עמודים שהעולם עומד עליו וכשעומד על האמת הוא מוכרח להיות מתחת זרועות עולם וע"כ אמת מארץ תצמח והולך מתחתיתו ומסופו לתוכו ולראשו וזו ההליכה ג"כ בשם רגלים יכונה. וכשבא לראש דבר אמת ושרשו נתחזק בכל תוקף ועוז ועל ידי זה ירכין וישפיל עצמו הראש להמשיך האמת אתו גם בעקביים להיות להם כח ועמידה לעמוד על מכונו וקיומו. והפחות והנקלה נקרא רגל ובכלל נקרא עמוד. ומה שנאמר על ההרים זה נכלל ג"כ בהכותרת של העמוד מחמת הנחת והשמחה שנאוה עליהם עד שמעטרים האמת בעטרה. ומה שיש לדבר עוד בזה לא לדרשא קאתינא רק מה שצריך אני לעצמי:

וביתר שאת כשהוא מבשר ומשמיע שלום שני דברים הבאים כאח"ד. מפני שזה ידוע שכל הבשורות טובות שבעולם הכל בא מכחו ומצילו של אליהו ז"ל והוא המקיים העולם אחת לאחת עד לפני בא יום ה' הגדול שהוא בעצמו יבא לחיים העולם. ויש על זה כמה ראיות בעז"ה. וזה נמשך לו מהאמירה שאמר לו ה' ברית שלום. והוא יושב וכותב זכיותיהן של ישראל. ובהיות שהוא שכיח ונמצא בכל מקומות שנתייחדו שם אנשים מישראל או יראי ד' כדי להשלים אותם לרצון ה' וליחדם בשלום וכלי המחזיק ברכה אינו אלא השלום בוודאי מוכרח הוא ז"ל להיות השר שלום וזה אי אפשר בשום אופן רק להשגיח בעינא פקיחא אפילו בפחות שבפחותים להשלים אותו לדעתו ורצונו השלום. ובשלומו יהיה לכולם שלום וכשנכלל ג"כ בשם עמוד ורגל אחד יכונה בעוז ושלום:

וביתר עוז אומר לציון בזה ג"כ ידוע שנקודת ציון היא כללות וקיום העולם כמ"ש מציון מכלל יופי היינו כללות כל מיני יופי שבעולם וזה ג"כ בשם רגלים יכונה כמ"ש מה יפו פעמיך ויש ע"ז כמה טעמים והעיקר שהיופי של הדבר מוליך הרצון והחשק למקום שנמשך משם ועולי רגלים ביו"ט הנקרא רגל יוכיחו בכדי לקבל משם פנים היפים והמאירים וע"כ בשם רגלים יקראו: